

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIO
Y
REDACCIO
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20.
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

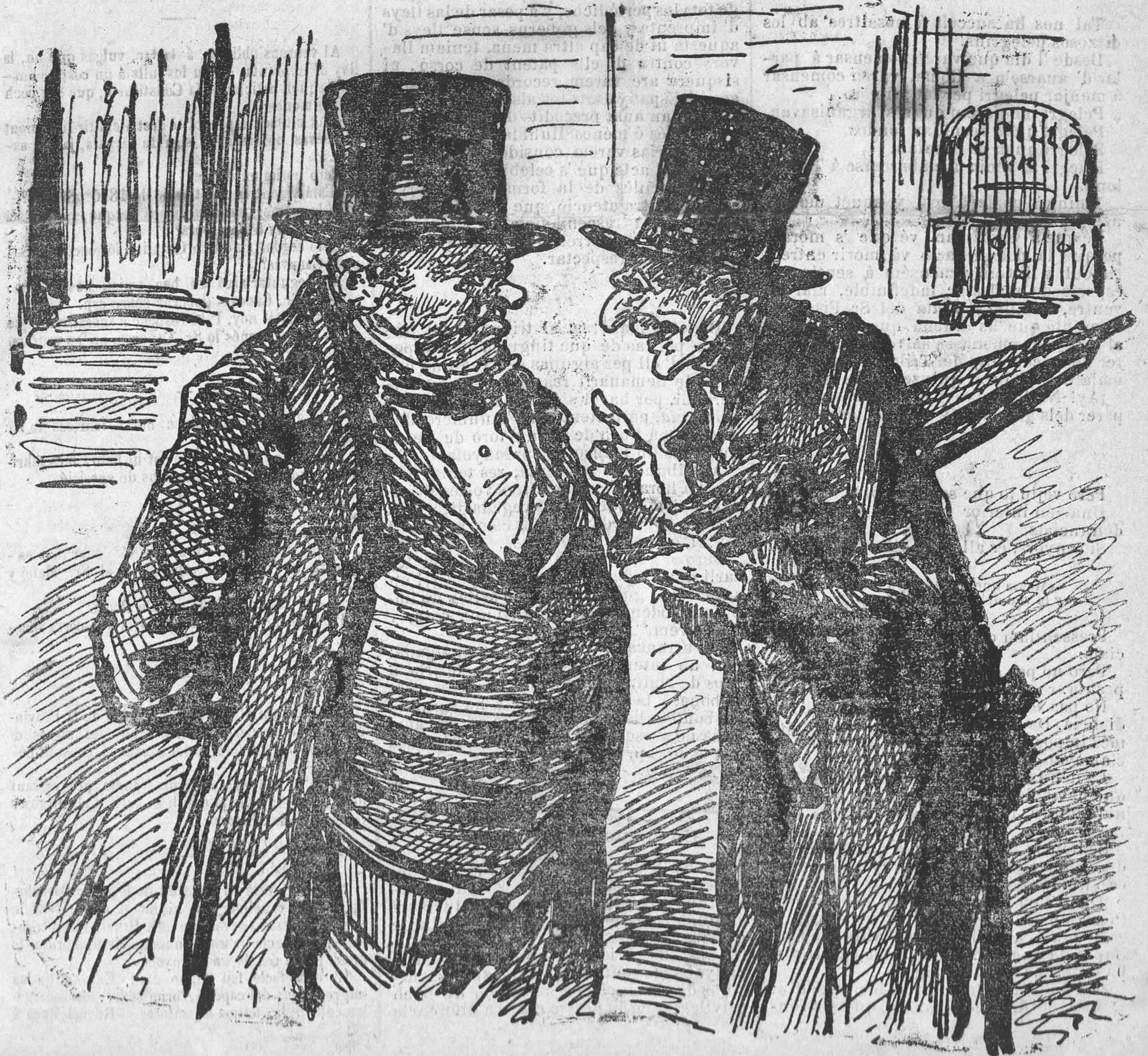
PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre.	8
An lillas (Cuba y Pto. Rico).	16
Estranger	18

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

ACTUALITATS.

---¿Que no va anar á véurer com treyan los mals esperits, senyó Francesch?

"DENUNCIATS"

L' Ajuntament, va publicar un bandó dias endarrera, permetent la matansa de tocinos.

L' animal més cómodo y més bon vivant de la creació tremolava d' angunia dintre de la seva córt. Encare subsistían frescas y ricas las llangonissas dels tocinos de l' any passat y ja s' parlava de una nova matansa.

¡Terrible sort la de certas bestias!... Per fortuna ls ganaders y ls tocinaires, elegant que fá encare massa calor, s' han avingut per no usar de la llibertat que 'ls deixava l' Ajuntament, y han exclamat á una:

—No hi ha butifarras no hi ha lloillo, no hi ha cansalada fresca! Qui vulga menjarne, que s' esperi.

Y han fet bé 'ls ganaders y 'ls tocinaires.

Alguns imprudents y goluts que van menjar tocino procedent de Gracia y Sant Gervasi ja s' ho han trobat.

Inflamacions, dias de llit, purgas y hasta sangrias han sigut la recompensa de sa falta de enteniment.

Es que 'l tocino fins que es mort no fá mal.

* *

Tal nos ha succeit á nosaltres ab los ditxosos pelegrins.

Desde 'l dia que varen comensar á parlar d' anarse'n á Roma, varen comensar á menjar pelegrí per tot número.

Pelegrí menjarem quan s' organisaven.
Pelegrí quan recullian fondos.
Pelegrí quan se reunian.

Pelegrí al venir á embarcarse á Barcelona.

Y ningú 'ns deya res, y aquet menjar nos probava d' alló més.

Vé que s' embarcan, vé que s' moran, perquè la pelegrinació vá morir entre 'l ridícul, y llavors comensém á sentir una especie de malestar indefinible, mal de ventre, vómits y visita del Sr. Fiscal de imprenta que 'ns ordena que 'ns fiquem al llit, y 'ns amenassa salvo sempre 'l parer de la consulta del Tribunal, ab que la malaltia pot durar quinze senmanas.

¡Ay! No haguéssim olvidat nosaltres lo parer dels ganaders y dels tocinaires!

* *

Pero vejin lo que son las cosas.

Una véu interior nos deya que seriam denunciats.

Si senyors, es alló que dihuen:

«Massa que 'us ho deya 'l cor,
«y la veu del cor no onganya.»

Pressentiam que haviam de ser denunciats.

Pero no pas denunciats pèl fiscal d' imprenta: res de aixó.

No pas sentenciats per una sala de l' Audiencia. De cap manera: altres assumptos més importants creyam nosaltres que reclamavan l' atenció dels jutjes.

La denuncia y la sentència pressumiam que havia de dictarla 'l tribunal de l' opinió pública, lo tribunal dels nostres lectors.

Sentència terrible, per la qual se 'ns podia condemnar avuy per avuy á no vendre cap número.

¡Que volen ferhi, si sense voler varem incorre nosaltres en la prescripció primera d' aquell article de una altre ley de imprenta que 'l públich s' ha pastat y s' ha cuit y ha posat en vigor!

Article de una ley irrevocable, que diu: «Malaventurats los mansos, qu' ells fun-

darán periódichs y no vendrán cap número».

Y mansos varen ser: ho regoneixém, ho confessém y fém proposit d' esmena.

O sino: qué componen los sueltos denunciats y la lámna denunciada, ab aquells xiulets y aquells tronxos, que al embarcarse 'ls pelegrins, queyan dessobre d' ells, á ciencia, presencia y paciencia dels agents de l' autoritat que u' contemplavan?

¿Qué compon lo qu' hém dit nosaltres, ab lo que ha dit tota la premsa d' oposició d' Espanya?

¿Qué compon lo qu' hém escrit ab lo que hauriam pogut escriure, si en lloch de trobarnos de broma y de mirar la cosa per la part ridícul, nos ho haguéssim prés per lo sério y haguéssim desahogat l' indignació que la presencia de un sol carlí encen dintre de nosaltres?

* *

Pero... res... Ja está fet, y com diu lo ditxo: —«Deu nos ne guar' de un ja está fet.»—

Nosaltres, que, durant la guerra carlista no 'ns contentavam pas ab xansas y xascarrillos: nosaltres, que, llavors l' igual de tots los periódichs, y á pesar de las lleys d' imprenta y dels governs sense lleys d' aquesta ni de cap altra mena, teniam llavors contra d' ells patent de corso, ni siquera are varem recordarnos de que aquí á Espanya tots los alsaments absolutistas, han anat precedits de una pelegrinació més ó ménos lluhida y numerosa: ni per párias varem considerar l' importancia del acte que s' celebrava.

La ridículs de la forma vá absorvir tant la nostra atenció, que no varem adonarnos de la trascendencia del fondo.

Lo temps descorrerà la cortina que nosaltres varem respectar.

* *

De todas maneras: al tribunal del públich, pèl cas de que tinguém de despedirnos d' ell per algunas semanas, no havem de demanarli res més, sino que 'ns perdoni, per haver sigut uns plagas de la parroquia, permetent que 'l número denunciat en lloch de ser un toro de Veraguas, fos un manso de Sardanyola.

Al tribunal de imprenta, res tenim que dirli: á horas d' are, mentres vostès llejeixen aquestas ratllas, tal vegada dicerneix si hem de guardar llit, tal com demana 'l Fiscal, ó si podèm llevarnos.

Pero al govern, que tè sempre per un carlí una credencial, y per un pelegrí un amparo: al govern, autor de la ley de imprenta podèm y devèm dirli una cosa, y l' hi direm.

Pot arrancar lo batall de una campana: pot, ab intent d' esquerdarla, ferirla á cops de mall: no importa: si la campana es bona, y la de Gracia que s' ha rigut de las bombas de 'n Gaminde ho es, la campana no s' esquerda. Al contrari: com mes fort es lo cop, mes bó es lo só.

He dicho.

P. K.

Un deute de agraument.

Als molts ciutadans que ja de paraula, ja per escrit nos han expressat lo sentiment que 'ls causava 'l tropés de que hem sigut objecte, devèm donarlos un milió de gracias.

Als molts periódichs que 'ns han acompanyat ab lo sentiment y han expressat desitjos de absolució, los reservém un lloch privilegiat en lo nostre cor. La diferencia

de ideas podrá separarnos de alguns, mediant considerables distancias entre ells y nosaltres. La bona correspondencia y 'l companyerisme sabrán salvarla.

Al únich periódich local, que s' ha limitat á donar comte en sech de la denuncia que ha sufert *La Campana*, á pesar de que nosaltres en igual cas nos haviam portat d' altra manera ab ell, l' hi donarem una máxima de regalo:

«Lo tenir bona educació no costa cap diner.»

Als nostres subscriptors de fora tenim de demanarlos dispensa, si no han rebut l' anterior número de «*La Campana*».

Quan denuncian un periódich, recullen los números.

Si l' absolen, los tornan.
Ara bé, si per una xiripa 'ns los tornan, los hi enviarem tot desseguida.

Are si 'ns baldan ab una suspensió, procurarem quedar bé ab ells, donantlos una indemnació corresponent, ó millor encare.

Al veurens obligats á tastar, vulgas que no, la ley d' imprenta, girém los ulls á un costat, buscant aquell article de la Constitució, que diu poch més ó ménos:

«Tot ciutadá espanyol tè dret á emitir librement las sevas opinions, ja siga de paraula, ja per escrit.»

Pero tenim un dupte: ¿Está vigent la constitució de 1876? ¿Sí ó no?

Si lo primer ¿sabrian dirnos perque encare está vigent la ley d' imprenta?

Si lo segon ¿ab quina Constitució governa 'l Senyor Cánovas?

Al preguntar aixó un bon amich nos respon: —Lo Sr. Cánovas governa sense cap.

—Es vritat noy, l' hi responém nosaltres, que si *ab cap* gobernés lo Sr. Cánovas, no 'ns veuriam en aquestes treballs.

Cada dia s' descubreixen novas fábricas de fer moneda falsa.

Si aném seguint aixís, aviat hi haurá més fábricas d' aquestas, que periódichs de oposició.

Lo fill del general Nouvilas vá donar dias endarrera un tremendo rapa-polvo al Sr. Mañé y Flaquer.

Y qué vá dir la sibila de ca'n Brusi?
Res: ell ray cantant la palíodia s' escorra sempre.

A un mestre d' estudi d' un poble de la Provincia de Huesca, després de déureli tres mesos d' assignació, se l' han tret del davant á cops de pedras.

Ab lo Sr. Cánovas al frente, aném progressant de tal manera, que ja casi hem arribat als ditxosos temps de Sant Esteve.

Dias endarrera en lo rovell de l' ou de Barcelona, en una capelleta que hi ha al carrer Nou de Sant Francesch, davant de ca'n Brusi, varen treure, en presencia de una concurrencia numerosa 'ls dimonis del cos de una minyona.

L' espectacle fou digne de l' Edat mitja las imprecacions del capellá, formidables: los recargaments de la víctima espantosos.—Rusbel, deya 'l

ministre de Déu: tu ets un home de paraula.—Sí, contestava la endemoniada.—Ah! m vas prometre que sortiran cent esperits malignes, per hont han de sortir.—Per la boca.—No, ca: ja t' coneix herbeta: tu lo que voldrias fora escanyarla.—Donchs que s' despilli.—Ca, no: en lo temple de Déu, no s' cometen actes deshonestos.

Per últim van sortir del peu.
Nosaltres creyam que aquests espectacles estaven destinats a pobles de mala mort, ahont raras vegades hi arriba l' influencia dels bisbes, ni la autoritat dels governadors civils.

Nos escriuhen de Igualada, dihentnos que si Barcelona totas las nits es pàlida, aquella vila totas las nits es fosca.

Los fanals de gas que avants hi havia s' han convertit en malas llums de petróleo.

Ja 'ls dich jo que corren uns arcaldes de real ordre que per fer las cosas a las foscas, no s' hi miran gens.

No guanyem per sustos.
Lo fiscal d' imprenta 'ns denuncia.

Pero 'l vicari de Malgrat fá més: lo vicari de Malgrat puja a la trona y diu que la Campana no déu llegirla cap persona ben educada, porque envenena l's animas dels seus lectors.

Per ventura Mossen Dalmau té un bon contra-veneno.

Président de las *Hijas de Maria*, associació de la qual no pot serne cap dona casada, ni cap noya que festeji, figurinse si es un contra-venenobó y ficás.

Vaja que entre una cosa y un' altre, Mossen Dalmau no pot dormir.

Un capellá de Vich ha fet encare més que 'l Vicari de Malgrat.

Aquest capellá ha dit, avants de anárse'n a Roma, que 'ls que llegian la Campana, estavan escumunicats.

Ho sent senyor Fiscal d' imprenta?
Si vol salvar la seva ánima y 'ns vol evitar disgustos, no la llegeixi!

L' *Epoca* diu que l' historia ensalsará al qu' es are president del Consell de ministres.

L' historia ¿ho senten? l' historia!
¿Reparan com ja van enratirán la cosa?

La friolera de xexanta carreters han sigut robats en pochos dias al plá del Llobregat.

Si fos govern qui jo sé y aixó passés, lo Brusi com descapdellaria la llengua!
Ni unas dabanadoras.

Diuhén alguns periódichs, que 'l dia de menjar las castanyas ja tindrem novas monedas d' or acunydadas.

N' hi haurán d' or fins á desdri;
totas novas y brillants;
mes jó si que puch ben dí,
que com no s' couhen per mí
quedaré 'l mateix que avans.

Suicidas, ojo, ojo: no descu darse!
Si voléu morir de gust y de repente, anéu á comprar «El siglo futuro.»

Ab una columna que 'n llegiu, ne tindréu prou y de sobras.

Se han presentat al Sant Pare los pelegrins espanyols.

També a Cuba se han presentat 59 insurrectos.
Al govern la sort li surt pels ulls.

Sea sis las provincias que están gestionant l' aume de la Guardia-civil.

Quina por de lladres!
Qualsevol diria que encare hi han carlistas a la montanya.

L' OFICI DEL BURGÉS.

Menjar, beure y no far res.

POESIA QUE NO TINGUÉ LO PRIMER PREMI EN LO CERTAMEN DEL COLLEGI MERCANTIL.

Cantin altres las proesas de guerreros sense por; las venturas, las dolcesas de lo cast y pur amor,
Cantin altres las memorias de preclars, sabis varons, las hassanyas y las glorias de los pobles y nacions mentre al só de la guitarra, canto jó, de goig encés,
lo desitj que m' encaparra de fer vida de burgés.

Quan me llevo ja voldria rica taula aprop tenir, los bons talls esculliria que no costan de palir, requisits de mil maneras complaurian l' apetit, sopa ab rab, platillo ab peras, fícadó, estofat, rostít, peix ab such, ab llús monjetas, com un duch may bacallá, y ab tiberis y brometas felis fora sens tardá.

Quan tingués seca la boca remulléssinla 'ls licors, cada copa, nova soca— li hagués dat los seus suors; y ab sorbetes, mentecados, y ab gelats quan fá caló, me probessin, sens bolados la justicia y la rahó quan al só de la guitarra, canto jó, de goig encés,
lo desitj que m' encaparra de fer vida de burgés.

A las déu me llevaria, á rodar, ven esmorsat, uns quants puros fumaria, dels mes bons, no del Estat; per la Rambla á dá una volta per calmar los meus afany, murmurant ab poca solfa del govern y dsis companys. ven dinat, la mitj diada; acabat cap al café; y després a la vetllada al teatro y no fer ré.

Oh! qué bell es aquet viure, sens cap mena de pesar! es sa feyna, gosar, riure, no fer res, beure y menjar. Cantin donchs, altres, la gloria, l' honor, la fé, la moral, lo talent, la patria historia, lo Trevall intelectual, mentre al só de la guitarra, canto jó, de goig encés,
lo desitj que m' encaparra de fer vida de burgés.

MARGARIDETA CARBONERA.

A la Iberia l' hi dirigeixen preguntas sobre lo que passa y calla.
—¿Qué fall Iberia? Perqué calla? preguntan alguns. ¿Qué espera?
—La vinguda del Esperit-Sant, en forma de Sa gasta.

Se tracta de fer dos rous cementiris: un en las montanyas d' Horta; l' altre detrás de Sant Pere Martí.

Per lo vist, los que aixó proposan son aficionats a aixecar morts.

CENTRO PARLAMENTARI:
¿Qu' es centro?—Es un punt equi-distant de tots los que componen la circumferencia.
Aixó en geometria.
Are en politica es un' altra cosa.
Centro en politica es un estat que permet sortirse del seu centro, aixis que comensan a ploure credenciales.

Sobre si 'ls regiders de Madrid havian de dur faixa ó no, per poch la situació se 'n vá a Ca'n Tunis.

O faixa ó caixa.

Un miracle:
«Lo Papa al dirigirse als pelegrins vá fer un discurs ab italiá, y tots varen entendre l' perfectament, renovantse 'l cas que conta l' historia dels apóstols.»
Aixis ho diu lo Brusi.

Un altre miracle:
«Quan en Rossi y en Salviai representavan a Barcelona, ho feyan ab italiá, y tothom los entenia perfectament.»
Aixis ho diu un amich meu.

Un altre miracle y van tres:
«La gacetilla del Brusi no está escrita en catalá, ni castellá, ni cap llengua, y apesar de tot, tothom la llegeix y tothom l' entén.»
Aixó ho dich jó.
Ja veuhén que aquest miracle encare es més crespo.

Jochs que avuy están de moda:
Roma-mí, —Roma-má.—Lo burro—Y la barro-tada.
Joch que tal vegada estaré de moda quan s' acaba aixó dels pelegrins.
Lo monte.

Nosaltres qu' hem sigut sempre poch amichs de las beatas y de las cosas de iglesia ¡qui 'ns ho havia de dir!
Vé 'l fiscal y 'ns denuncia.
Vé 'l tribunal d' imprenta y s' reuneix per jurgarnos.
Y aquí tenen a la Campana de Gracia, que sense ser devota, ni ganas de serne, está en capella.

Los periódichs avuy se semblan à las noyas macas.

Quan los guetos s' oposan á que 's casin los galans las sequestran.

Aixís son los periódichs: quan los fiscals d' imprenta treban que son massa benichs, les *sequestran* també.

Han arribat de Madrit los noys-homes que un mes endarrera s' ensenyavan al públich en lo Teatro Principal.

Bé es que 'ls noys-homes vajan á deixarse veure en un pueste ahont hi abundan tant los homes noys.

S' ha anunciat ab molt bombo una loteria estrangera.

Tenim la loteria Nacional, la de l' Habana y alguna de catòlica.

A Barcelona la dels «Amichs dels pobres», la dels Amichs dels rics, ó siga la del ajuntament, la del Hospital, la de Las salas d' assilo, y finalment la del Hospici, que fet y fet es la millor, perque al ménos los jugadors sabrán ahont anar quan quedin plomats.

Lo «Diari Espanyol.» afirma que un dia d' aquets lo duch de la Torre vá estar al palacio de Bonavista per veure al ministre de la Guerra; pero que al últim se 'n vá tornar pel mateix camí sense véure'l.

Y aixó de no veure á un ministre, que passi al palacio de Bonavista! Sembla mentida!

Diu cert periódich, que las líneas telegráficas han millorat algun tant.

Nos alegrém de tot cor de la millora.

Com qu' están á la intemperie, tot sovint patixen refredats.

La semana passada s' estrená en lo Teatro Romea, lo drama de D. Serafi Pitarrá titolat, «Los segadors.» Pera dirlos si va tenir ó nó bon éxit, no mes cal fer notar que al agafar la ploma, pera parlar-me, van donadas tres representacions de dita obra y á totes tres hi ha acudit tant numerosa concurrencia que molta gent ha quedat sense localitats.

La nova producció del popular poeta té escenas interesantíssimas, situaciones notables, efectos grandiosos, y una versificació en molts punts tant robusta y esmerada, que ns atrevim á dir que, en aquesta part, supera á las demás obras de tant aplaudit autor. Com acostuma á ferse en lo teatro catalá, lo drama ha sigut posat ab magnificencia que pot notarse en lo característich ball de la dulla del primer acte, en lo del autómata d' or del segon y en lo magestuós final en que apareix lo Santísim sota tálam.—Autor y actors son cridats á las taulas tres vegadas en cada representació. En la execució se fan notables lo Sr. Parreño per la bona y perfecta presentació de Roch Guinart; lo senyor Goula per la claritat y energia ab que diu sos versos; la senyora Abella ab la sencillez ab que demostra sa pasió; lo senyor Llimona per lo bon acert ab que concentra sos sentiments odiosos; lo Sr. Pinós per la bona entonació ad que domina escenas y situaciones de sí compromesas; lo Sr. Valis per la sobrietat ab que diu son paper. Lo Sr. Soler (Isclé) y la Sta. Cazorro s' han colcat en aquet drama á la altura de sa reputació y creyem qu' es lo millor qu' ells han fet en lo Teatro Catalá.—Nos vá semblar lo reconeixer al Sr. Fontova en un dels frares que incensavan al Santísim y nos digueren qu' éll era qui dirigia aquell quadro; si així es cert, lo felicitam de tot cor; aixó proba son amor al art y aquesta sencillez acababa de enaltir lo concepte que tant merescudament te guanyat lo primer actor comich del Teatro Catalá.

CANTARELLAS.

Nina de boqueta hermosa,
¿No tens compassió de mí?
Ab tos desdenys y tos morros
me fás patí 'l pelegri.

G.

Me diuhen que 't mors pól Papa;
que 'l Papa t' agrada tant...
Aixó ray, dona, casémnos
y soch *papa* d' aquí á un any.

Es á dir, Leonor ingrata
que 't casas ab ton cusi?...
Mira que hauréu d' ana á Roma
y 'us pendrán per pelegrins.

Veig que 'l teu promés nineta
per carli vá comensar,
després fou de policia
y sent pelegri ha acabat.
Y sent pelegri nineta,
aixó si que no 'u pensavas:
Ja te rahó aquell refran,
«*Quien mal anda, mal acaba.*»

EPIGRAMAS

Parlant de'n Pep lo méu pare
qu' era molt gandul vá dí,
y en Pep que aixó vá sentí
diu:—No m' ho dirá á la cara.
Y 'l pare qu' es de la mena
dels tossuts, l' hi diu.—«Gandul!»
Pro en Pep al sentir l' insult,
se l' hi vá girar d' esquena.

L' amo de una botigueta
á una minyona de fora:
—Tuyetas, tinch de sortir
ja m' has *amanit* la roba?
La Tuyas surt y al poch rato
ab roba tacada torna,
dihent:—Ja hi he posat l' oli;
la sal... ¿la vol de Cardona?

F. R. y G.

A sa neboda en Macari
en lo testament deixá,
que fins que 's volgués casá
l' hi passessin un diari
de sis rals, sens replicá.
Al fi 'l seu oncle s' ha mort
y d' una tan bona sort
ella no está pas contenta,
puig los heréus, sentli un tort
¿sab que l' hi passan? L' *Imprenta.*

J, S. (a) G.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas de insertarse 'ls ciutadans En Nuri Colomé, E. F. M., Sipari, Xarrapeta, Veterano de la Riva y E. E. Mauri.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen pas.

Ciudadá Mata-barrets: Vosté á fer cantarellas hi té trassa: gracias per l' envió.—G. Giler: L' una poesia es massa séria y l' altra un xich massa personal: fassi altrás cosas que vosté 'n sab.—Puñales (Reus): Las sevas cantarellas están bè: las aprofitaré.—Delsó: Vegi si 'ns equivocabam, que hasta parla del ordi en llatí: L' hi aconsellém que no deseuídí l' ortografía castellana: Vuestro s' escriu ab *o* y no ab *o*: Lo que 'ns proposa no podem admetre; alguns lectors al llegir las sevas cartas podrian caure malalts.—Faló: Hi anirá la pregunta: L' hi agraím lo desitj qu' expressa.—B.: Admete'm ab gust sa composició.—Veterano de la Riba: Y 'l seu epigrama sino es copiat.—Pere Pau Pi y Pich: Estém pendents del fallo del tribunal d' imprenta, perque poguém tornarli una resposta.—E. P. B.: Lo seu epigrama es massa brutal.—A. F. O.: Ab lo de vosté fem fira: ab lo soneto si que no.—Dos parayguas foradats: Insertaré la sinonimia.—Ciudadans M. Gardó y F. Senyó Pedutes, Caga micos Carmenja, Amich de 'n Molina, Jacas boch, Ratabella del Masnou, Sulfrich toverich, un roser que no fá rosas, Noy de Calaf, Manel fill, Nogué que no fá nous un prusianés, Dok, Caceseno, Balabi, Prudencia. Tres escribents, un abre sense fruit, Camas de gángil, Sabateret, Poca roba, Campanoni, Lluís tronat, Emilia E. y

Pochisiques. Lo que vostés nos envian aquesta semana no fá per nosaltres.—Mister Suak: Hi anirá una pregunta Sancho Pansa. No 'ns hi ha capigut.—Sipari: Hi anirá el geroglífich.—E. J. M. Idem. lo epigrama y 'l trenca-caps.—Senyor Nuri Colomé: Lo seu trenca-caps també.—Herbolari de Montserrat: Queda complascut.—Sultan destronat Algo hi anirá.—F. Claxet: Ja fá molt temps que vá enviarnos la poesia: lo demás no fila.—E. V.: Insertaren los símils.—Ora pro-nobis: Igual que un epigrama de vusté.—Un puerto rigneño: Y 'l seu trenca-caps també.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA I.—PER-SI-A-NA.
2. ID. 2.—MO-CA-DO.
3. ENDAVINALLA.—MITJA.
4. GEROGLÍFICH.—*Com mes rics mes deutes.*

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Balabi, Mister Suak, Veterano de la Riva, Un guenyó, Tres unsas de sucre, Samuel Payaso, Joseph Bagancia, R. B. y Plana, E. F. M., Caceseno, Un Cardoni, Mariano y Clotilde, Cigonyeta, Llucianet, J. Manyé y Brusi, Dos enten y deixó, mister Repica, Un crach y un carli, Un Puerto-rigneño, Varis concurrents, Machoni, 38 estudiants dropos, Dok, E. Lojup y Eviv, Ora pronobis, E. Parramon, E. V. Manelet G. y Ferrer, Pobre Lazaró, L' hom endant, F. Clanchet y Un premianés: Las 1, 2 y 3 Un nogué que no fá nous, Manel (fill), Noy de Calaf, Admirador de la Campana, C. Vila, Pelegri tronat, Estudiant pelat, Senyor Sigle XIX, Senyor Nuri Colomé, Un que pesca, Un rosé que no fá rosas, Macarons agres, Un pres, Senyó Pedretas, Sulfrich Teverich, Pona pelegrina, Ratabella del Masnou, Estripa quentos, Talugarb de Lleyda, Mossen P. Pelegri Jacas bort, Dos de nanos. A. de Luz, Sultan destronat, Enriquet de Sarriá, Veterano del any 20, Herbolari de Montserrat: Las 1 y 2 Prudencio, Manin, Balabiet, J. Picapiñas, Amich de 'n Molina, Enamorat de l' Andreu, Carmenja, Mosso de l' Esquadra: Las 1 y 3 Un tros de pá, y A. Arnall: La 1 no mes A. Causa y Un pasenou: No mes que la 3 Caganissos, Flisis Flosos, Amigas de la R. D. F., Fernando sastre, Teula de un pelegri, Sr. Escupina y Estira-budells: y finalment no mes la 4 Ruy Blas.

XARADA

I.

Deya la dos-tres plorosa
mes bè de goig que de pena:
—Quan la *total* era nena,
vãgam Dèu y qu' era hermosa!
Havent dinat, cada dia,
si una cansó l' hi cantava,
mon *prima* tant l' halagava
que en ma falda s' adormial

UN QUE PESCA.

II.

A en Tot ó bè á n' *Hu* y segon,
que per cert tot es igual,
per no portar tres lo xal
lo va despreciar l' Anton.

SIPARI.

(Las solucions en lo proxím número.)

ÚLTIMA HORA.

Sortim de la vista que acaba de tenir lloch en l' Audiencia, y parém la maquina que anava á comensar la tirada, no per resenyar, que temps no tenim, un acte tant important, sino per expressar al apinyat concurs, que ab sa simpática presencia, ha demostrat lo que 'ns aprecia, la més profunda gratitut.

Purém la maquina també per fer constar nostre agrahiment al ilustre orador y distinguit abogat Gonzalo Serra-clara, ex-constituent que ab lo brillant discurs que acaba de pronunciar en defensa nostra, ha ategit un nou triunfo á sa envejable carrera y ha honrat á la Campana de Gracia ab un nom fruyt de son privilegiat talent.

En tot ó en part, mes d' hora ó mes tart coneixerán nostres lectors aquest magnífich discurs, y sabrán al llegirlo, fins ahont á de arribar la nostra gratitut.

Per are no tenim mes paraulas, ni mes temps.

Imp. de «La Renaixensa».—Porta-Ferrisa, 18, baixos

Lopez, Editor.—Rambla del Mitj